

**Prezentare bazată pe rezumatul cărții  
”Anarchist Popular Power: Dissident Labor  
and Armed Struggle in Uruguay, 1956-76”  
de Troy A. A. Kokinis**

JAVRA

20 octombrie 2026

Aș vrea să încep prin a vorbi puțin despre Uruguay în epoca Războiului Rece. Aceasta era o țară marcată de criză, în principal din cauza declinului economiei sale bazate pe creșterea animalelor. Mărfuri precum carnea, lâna și pieile au văzut piețele lor de export prăbușindu-se după ce cererea internațională a scăzut brusc la sfârșitul Războiului din Coreea.

Din punct de vedere istoric, economia Uruguayului era organizată în jurul agro-exportului din interiorul țării. Populația era în jur de 3 milioane de oameni, dintre care aproximativ 2 milioane locuiau în Montevideo. Era o țară în care majoritatea populației este centrată în Montevideo. Majoritatea puterii economice venea din mediul rural. Existau aproximativ 60 de vaci pentru fiecare ființă umană în Uruguay. Prin creșterea acestei agro-industrii s-a dezvoltat un sector manufacturier până la începutul secolului XX. Astfel, în epoca Războiului Rece, odată cu criza industriei agro-exportatoare, criza s-a extins și în sectorul industrial.

De exemplu, producția rurală a rămas constantă la aproximativ 90% din totalul exporturilor în perioada postbelică, dar proporția totală a producției primare pentru export a scăzut de la 49% la 26% între 1941 și 1961. Deci, deși economia era încă condusă de producția rurală, proporția exporturilor sale a fost practic înjumătățită până la începutul anilor 1960.

Cererea pentru agro-exporturile uruguayene la începutul secolului XX venea din economiile de război nord-americane și europene. Unul dintre cele mai bune exemple este carnea de vită conservată numită Fray Bentos. Există o întreagă mitologie în jurul Fray Bentos în Anglia, de exemplu. Fray Bentos este un oraș pe malurile râului Uruguay, chiar peste graniță din Argentina. A fost gazda primei fabrici moderne de refrigerare, care a crescut și s-a dezvoltat acolo până la sfârșitul secolului XIX. La un moment dat, angaja între 12.000 și 14.000 de muncitori din peste douăzeci de țări. Forța sa de muncă găzduia ceea ce era considerat primul sistem modern de refrigerare pentru o fabrică de ambalare a cărnii. De aici s-a dezvoltat eticheta de carne conservată Fray Bentos, care a devenit unul dintre principalele alimente de bază ale dietei de război a Armatei Britanice. Există povești despre aceste conserve de carne care ar fi oprit gloanțele să lovească soldații britanici în spate, pentru că aveau conserva de carne în rucsac.

Până în anii 1960, cererea pentru produse precum carnea conservată Fray Bentos în Europa și America de Nord fusese înjumătățită. Acest declin al exporturilor a cauzat o criză în economia națională. Mai mult de jumătate dintre uruguayeni erau angajați de stat până la mijlocul secolului XX. Astfel, declinul exporturilor a adus o criză în capacitatea de a menține locurile de muncă administrative bazate pe stat, care erau finanțate în principal prin impozitare. Aceasta a adus și o criză în producția industrială de substituie a importurilor — capacitatea unui sector manufacturier condus de stat de a se reproduce în principal prin veniturile generate în agro-industrie, care erau apoi folosite pentru a subvenționa industriile naționale lucrative, un lucru foarte important pt un stat care începând cu începutul secolului XX, câștigase reputația de „Elveție a Americii Latine” pentru că dezvoltase un model de stat social atât de funcțional. Toate acestea au fost duse într-o criză când cererea pentru produsele de export uruguayene a fost înjumătățită.

Până la mijlocul secolului XX, piețele străine au început să se reorienteze către locuri precum Australia și Noua Zeelandă. Proprietarii de pământ uruguayeni au refuzat să investească în tehnologii noi și în stoc agricol, ceea ce a accelerat și mai mult declinul. Mai mult, această criză rurală a reverberat în sectorul industrial. Vedem o relocare semnificativă de capital din cauza unei economii imprevizibile și a lipsei de bani. Ratele inflației au ajuns la 136% pe an până la începutul anilor 1960. Din 1956 până în 1972, produsul național brut a scăzut cu 12%, iar produsul național brut pe cap de locuitor a stagnat la aproximativ 500 de dolari pentru această perioadă. În timp ce uruguayenii se bucurau de cel mai mare venit pe cap de locuitor din orice țară latino-americană în 1956, puterea de cumpărare a scăzut cu aproape 24% în următorul deceniu.

În aceste condiții s-a născut Federația Anarhistă Uruguayană, FAU. FAU s-a născut în 1956 în cartierul muncitoresc El Cerro din Montevideo, care odinioară găzduia aproape o jumătate de duzină de fabrici de ambalare a cărnii, inclusiv Fabrica Națională de Ambalare — una dintre principalele surse de angajare din zonă. Toate acestea fuseseră închise și lichidate până în 1969. Din acest cartier s-a născut FAU, în principal ca un proiect între niște imigranți anarhiști spanioli, dar în majoritate de

uruguayeni născuți în țară. Cei mai mulți erau angajați în sectorul fabricilor de refrigerare și aparțineau și Uniunii Artiștilor Grafici și Uniunii Brutărilor, doua sindicate cu numere semnificative de anarhistx.

FAU și-au propus să dezvolte o ramură a anarhismului care să construiască pe influența anarho-sindicalismului, dar să dezvolte nuanțe potrivite pentru contextul uruguyan. Astfel au dezvoltat ideea de „especificismo”, o formă de anarhism de platformă. Era un proiect în care — într-o epocă în care perioada de glorie a anarho-sindicalismului trecuse de mult — anarhiștii încă interesați de o formă organizată de anarhism bazat pe clasă se adunau în jurul acestui proiect al organizației anarhiste specifice. Grupurile anarhiste urmau să fie federate într-o organizație anarhistă — Federația Anarhistă Uruguyană. Membrii acestei federații aveau obligația de a participa în organizații de masă, în special în sindicate, și de a răspândi ideile și practicile anarhiste.

FAU a fost influențată și de Revoluția Cubaneză din 1959. Până în 1962, FAU a luat poziția de a oferi sprijin critic pentru Cuba, mult după ce se aflase despre persecuția lui Castro asupra militanților anarhiști din acea țară. Indiferent, FAU vedea Cuba ca o reprezentare a unei căi latino-americane spre revoluție, și voi detalia asta puțin mai târziu.

Grupul nu avea să crească niciodată la mai mult de 200 de militanți; cel mai probabil avea în jur de 80 de militanți activi. Am mai putea adăuga încă o sută care erau afiliați cu organizația într-un fel sau altul. Grupul a început să opereze clandestin după ce a fost interzis de guvernul lui Pacheco Areco. Aceasta s-a întâmplat după ce un organ de presă numit *Época*, în care FAU publica alături de alte cinci organizații de Noua Stânga, inclusiv Tupamaros, a fost interzis. Toate acestea — organul de presă în sine, precum și organizațiile care participau la el — au fost interzise ca parte a primului decret al lui Pacheco Areco la preluarea mandatului în 1967. Uruguayul avea să fie sub lege marțială pentru toate lunile, cu excepția a două, între decembrie 1967 și iunie 1973, când în cele din urmă a văzut o lovitură de stat civic-militară propriu-zisă. Acestea sunt condițiile în care opera FAU.

FAU (Federația Anarhistă Uruguyană) a fost influențată de Revoluția Cubaneză, dar nu a copiat modelul cubanez. Anarhismul fusese adus în America Latină de imigranți europeni la începutul secolului XX, dar noua generație de muncitori uruguayeni din anii 1950–60 era născută local, în cartiere muncitorești din Montevideo sau în regiuni sărace din nord-vest. Ei știau despre lumea largă doar din media, inclusiv despre entuziasmul global pentru Cuba. FAU a sprijinit critic Revoluția Cubaneză ca exemplu de revoltă populară independentă de Moscova, dar s-a opus teoriei foco (gherila), considerând-o nereproductibilă. În schimb, FAU susținea lupta armată combinată cu o strategie politică de masă, bazată pe sindicate. Această poziție a fost controversată la momentul respectiv și i-a adus în conflict atât cu anarhiștii tradiționali, cât și cu Tupamaros. Politicile FAU pot fi descrise ca o sinteză între marxismul din Americii de sud și anarho-sindicalismul tradițional, adaptată la contextul uruguyan.

FAU nu înțelegea revoluționarii cubanezi ca fiind anarhiști — cu siguranță nu îl vedeau pe Castro ca fiind anarhist. Dar vedeau valoare simbolică în calea unică a Cubei spre revoluție într-o eră în care strategia revoluționară era ghidată global de hegemonia Uniunii Sovietice.

FAU vedea potențial revoluționar în munca organizată, dar nu vedea acest potențial ca existând obiectiv în sens marxist — această idee că proletariatul este o clasă revoluționară obiectiv. În schimb, FAU argumenta că clasa muncitoare trebuia să devină o forță revoluționară. Puterea trebuia construită, nu luată. Aceasta era o chestiune de acumulare de experiențe, de confruntare cu propriile condiții, și de a deveni o forță revoluționară — ceea ce FAU numește „putere populară”. În aceasta sunt în dialog cu Cuba, considerând că oamenii obișnuiți sunt într-adevăr protagoniști revoluționari și joacă subiectiv un rol în transformarea revoluționară.

Ei bine, FAU nu trage direct din acest model pentru că de fapt se opune teoriei ”foco”, dar vede influența cubaneză ca fiind foarte importantă pentru experiența din America de Sud pentru că argumentează că nu trebuie să aștepti ca aceste condiții obiective să implodeze singure. Există un rol pentru oamenii obișnuiți ca protagoniști istorici, și rolul organizației revoluționare este să alimenteze esențial acel foc și să sprijine și să încurajeze oamenii obișnuiți să confrunte colectiv contradicțiile sistemice cu care se confruntă.

Ce facea FAU în randul sindicatelor și care era situația sindicatelor vizavi de FAU și PC?

Uruguayul avea o prezenta semnificativa Partidului Comunist. Partidul Comunist din Uruguay, similar cu partidele comuniste din întreaga lume în acea perioadă, urma o strategie electorală. În timpul Războiului Rece, strategia Partidului Comunist cu C mare — consensul dintre aceste partide — venea din Rusia. Să fii un Partid Comunist și să revendici PC-ul cu majusculă însemna că aparții Cominternului. Era un consens în Comintern în jurul electoralismului și organizării unei baze în mișcarea muncitorească — o bază a unui fel de electorat în cadrul mișcării muncitorești. Este puțin mai complex de atât, dar la sfârșitul zilei, erau un partid care candida la alegeri. Acesta era focusul lor.

Asta nu înseamnă că nu depuneau un efort semnificativ în organizarea muncii. În cazul Uruguayului, menținuseră aproximativ două treimi din mișcarea muncitorească sub organizarea Partidului Comunist. Cealaltă treime — care este destul de unică — era sub influența unei facțiuni sau tendințe din cadrul mișcării muncitorești numită *Tendencia Combativa* („Tendința Combativă”). Aceasta era o coaliție de organizații de Stânga Nouă condusă în principal de FAU, care avea prezență în unele dintre cele mai lucrative industrii ale Uruguayului.

De exemplu, casierii de bancă erau organizați în *Tendința Combativă*. Aveai greve de vreo 12.000 de casieri de bancă în întreaga țară care pur și simplu închideau industria financiară. Unele dintre aceste greve au durat nouă luni. Există în carte un întreg capitol dedicat conflictelor bancare din 1968–1969. FAU și-a lansat aparatul armat numit OPR-33 (*Organizația Populară Revoluționară-33*). Era în principal o grămadă de casieri de bancă care au luat cu asalt clădirea bursa după ce au furat steagul național din biblioteca națională și au turnat acid pe placa de circuite.

O altă industrie lucrativă care avea o influență semnificativă FAU era singura fabrică de anvelope din Uruguay, FUNSA. Era o fabrică de cauciuc — făceau și mănuși și alte lucruri, dar erau și singurii producători interni de anvelope. Apoi erau o mulțime de fabrici mai mici de vreo 200–300 de muncitori, cum ar fi fabricile de pantofi, etc. Aici as și lua un exemplu de cum arata implicarea militanților FAU în sindicate:

În aprilie 1958, Uniunea Muncitorilor și Angajaților de la FUNSA a intrat în grevă după ce conducerea a concediat arbitrar patru muncitori. Conducerea a răspuns cu închideri repetate ale fabricii în următoarele șase luni. La un moment dat, după o închidere, muncitorii au tăiat lacătele și au ocupat fabrica — primul experiment de ocupare și autogestiune muncitorească din America Latină. Comitetul de ocupație includea militanți FAU, care promovau ideea să repună fabrica în funcțiune sub control muncitoresc dacă conflictul nu se rezolva într-o săptămână. Voiau ceva „spectaculos” care să prindă conducerea nepregătită. Muncitorii au ocupat fabrica în schimburi, protestând în fața Parlamentului și a palatului executivului. Au deschis fabrica ocupată studenților care luptau concomitent pentru cucerirea universității, un protest de mare importanță în momentul respectiv. Muncitorii de la FUNSA au dat dovadă de solidaritate oferind paisprezece camioane ale companiei ca baricade în piața publică unde muncitorii se luptau cu poliția, purtând bannere cu mesajul „Muncitori și studenți uniți și de neoprit!” După trei zile de auto-organizare, conducerea a cedat: muncitorii au obținut o creștere salarială și plata retroactivă pentru cei suspendați. Ocupația a consolidat solidaritatea între supraveghetori și muncitorii manuali. Timp de cincisprezece ani, muncitorii au ales constant pt conducerea sindicatului o coaliție radicală cu León Duarte (FAU) ca secretar general — punând un anarhist la conducerea muncii organizate în cea mai mare fabrică industrială a Uruguayului. Duarte a lucrat cu normă întreagă ca organizator sindical, strecurându-se în băi pentru a vorbi cu muncitorii. Coordonarea din dintre FUNSA și Federația Studenților Universitari din Uruguay (FEUU), coordonare promovată și facilitată de FAU care avea militanți în ambele organizații, a scos la iveală potențialul de colaborare între Stânga Vechi (muncă) și Stânga Nouă (mișcarea studențească).

Ideea este că această coaliție menținea aproximativ o treime din mișcarea muncitorească la acea vreme. Acesta era un tip de sindicalism pe care l-am numi sindicalism militant. Susțineau utilizarea tacticilor de acțiune directă la locul de muncă. Se opuneau negocierilor cu angajatorii. Aveau acest concept al conflictelor la locul de muncă ca o responsabilitate comunitară — cu alte cuvinte, reproducerea acestor conflicte la locul de muncă era ceva făcut și în afara locului de muncă, și acesta era de asemenea un loc pentru formarea subiectivității revoluționare.

Acest lucru este important pentru că extinde această noțiune până ajungem la post-1971, când o coaliție în jurul Partidului Comunist pierde într-o alegeri. Începi să vezi sindicate organizate de partide comuniste făcând lucruri precum ocuparea fabricilor sau greve prelungite — prelungite însemnând greve de 10, 30 de zile, unele durând luni. Acele tipuri de acțiuni la locul de muncă le vezi venind în principal din acest curent, Tendencia, vine printr-un tip de politică ce vedea acțiunea directă ca având o funcție revoluționară.

FAU vorbea despre „acumularea de experiențe”: fiecare grevă, ocupație sau act de sabotaj era văzut ca o oportunitate etică de a dezvolta o contra-subiectivitate revoluționară — de a învăța să confrunți capitalismul, să-ți cunoști limitele, să dezvolți curaj și abilități de răspuns la represalii. Pe măsură ce oamenii treceau prin aceste experiențe, se transformau pe ei înșiși și acumula un set de instrumente utile într-o viitoare situație revoluționară. FAU vedea greva generală revoluționară ca un orizont anarho-sindicalist, dar unul care trebuie planificat și pregătit — cum susții o grevă prelungită, cum aduci mâncare, cum răspunzi la represalii. Astfel, revoluția devenea o chestiune de subiectivitate: generarea unui subiect revoluționar. Când această subiectivitate se masifica, FAU vorbea despre „putere populară anarhistă” Aceste abilități se construiau în luptele de la locul de muncă, de cartier și din mișcarea studentească. Rolul organizației politice și al militantului FAU era să se insereze în luptele de masă — ceea ce se întâmpla adesea organic, căci conflictele erau peste tot — să sprijine, să dea perspectivă și analiză, să stabilească priorități, să intre în dezbateri și să construiască o hegemonie în jurul acțiunii directe și al subiectivității revoluționare.

Fiecare militant care aparținea FAU era obligat să participe într-un fel de sector popular. Erau obligați să facă parte dintr-un sindicat și să fie un membru activ în acel sindicat. Aceasta nu însemna parașutarea într-o organizație necunoscută — acest lucru se făcea la locul unde se aflau. Erai obligat să fii militant în locul unde te aflai și să susții aceste tipuri de poziții în ele și să încerci să câștigi opinia populară în jurul lor.

Un grup mic de oameni din cadrul FAU participa la această unitate armată pe care au dezvoltat-o, Organizația Populară Revoluționară. Modul în care concepeau lupta armată era destul de diferit de modelul ”foco” cubanez. Modelul ”foco” cubanez argumentează că un grup mic de revoluționari armați poate purta război de gherilă din mediul rural și avansa și esențial să confrunte armata și poliția într-o confruntare armată. FAU argumenta că această strategie era sinucidere. Spuneau că există un rol pentru un aparat armat, dar acel rol este de a asista în conflictul popular.

Cum arăta asta? Poate ar fi o fabrică care fusese într-un conflict la locul de muncă timp de 14 luni, cum ar fi cazul fabricii de pantofi Seral, despre care se scrie într-unul dintre capitole. Are 400 de muncitori, și muncitorii înșiși epuizează toate tacticile pe care le pot utiliza la locul de muncă. Au fost deja în grevă, încearcă alte lucruri, încearcă chiar căi legale, etc. Nu fac niciun progres. Unul dintre muncitorii de acolo era legat de un membru al FAU și cere asistență.

Membrii OPR trăiau în principal clandestin — underground. Trăiau în case conspirative și ieșeau în public doar când efectuau un fel de activitate armată, cum ar fi jefuirea unei bănci sau, în acest caz, răpirea fiului angajatorului. Capitolul 5 analizează o casă conspirativă organizată de două femei care locuiau împreună, ambele militante FAU, care făceau recunoaștere pentru aparatul armat. Una dintre ele se întâlnea cu un membru bărbat al organizației, și îl supravegheau pe Serio Moero — fiul șefului fabricii și membru al unei organizații neo-naziste. Stăteau într-un parc ore întregi prefăcându-se că sunt un cuplu și documentau toate informațiile despre obiceiurile lui. Eventual, într-o zi, un grup de oameni înarmați FAU au interceptat mașina lui și l-au răpit.

Aveau, de exemplu, în unele dintre aceste case conspirative, compartimente construite de membri ai FAU care erau muncitori în construcții — compartimente subterane pe care le numeau „închisori ale poporului”. L-au ținut în aceste facilități de detenție și au cerut o rezoluție a conflictului la locul de muncă înainte de eliberare, ceea ce s-a și întâmplat. Acest lucru s-a întâmplat de vreo șapte sau opt ori.

Deci pentru FAU, aceasta era funcția unui aparat armat. Nu era de a confrunta poliția și armata direct. Era de a interveni în luptele populare care aveau nevoie doar de un ajutor extra, precum și de a jefui bănci pentru a genera mijloace financiare de reproducere a organizației politice, mai ales într-un

moment în care opera clandestin underground. Aici as mai lua un exemplu de cum functiona impreuna aripa armata si militanii sindicali:

Pe 18 aprilie 1969, Ministrul Comerțului și Industriei, Jorge Peirano Faccio, a eliminat dreptul a 14.000 de muncitori din fabricile de procesare a cărnii de a primi două kilograme de carne la sfârșitul fiecărui schimb — un beneficiu câștigat prin greve în anii 1940–50. Decretul făcea parte dintr-un plan mai amplu de restructurare a industriei, inclusiv lichidarea Fabricii Naționale de Refrigerare din El Cerro și împărțirea ei în fabrici private mai mici în interiorul țării, unde munca era mai ușor de controlat și mai puțin organizată.

Muncitorii de la Fabrica Națională au răspuns cu grevă și ocupație, coordonați de Federația Autonomă a Muncitorilor din Abatoare (FAC). Au instalat o tabără de protest în fața Fabricilor de Refrigerare El Cerro. Tabăra a primit sprijin de la mii de simpatizanți din cartierele El Cerro–La Teja.

Rețelele FAU din cartiere și școli au jucat un rol cheie în solidaritatea cu greviștii. ROE (organizația de tineret a FAU) a organizat baraje rutiere ai exproprii de supermarketuri și camioane de alimente pentru a aproviziona tabăra — Peste unsprezece syndicate afiliate Tendinței Combative au instalat cutii de donații. Sindicatul Căilor Ferate (UF), unde activa caucusul „Demnitatea Muncitorească” afiliat ROE, a refuzat să transporte vite și a oferit servicii limitate în interior — în solidaritate cu greviștii și pentru a presa serviciile feroviare de stat să plătească salariile reținute din aprilie și mai. Când companiile au apelat la camioane pentru transportul cărnii, două au fost incendiate.

OPR-33 (aparatură armată al FAU) s-a organizat alături de muncitorii greviști pentru a stabili o rețea de autoapărare comunitară. Un militant FAU își amintea: „Erau momente care semănau cu o insurecție. Baricade enorme din copaci tăiați și incendiați. Poliția călare care îi scotea pe copii de pe stradă era confruntată de mame, care îi loveau cu orice aveau în mâini. Noaptea, studenți îmbrăcați în negru se urcau în copacii de pe Calle Grecia și lansau bile de oțel spre patrulele de poliție cu praștii.”

După ce au fost evacuați din tabăra din fața unei fabrici, muncitorii greviști au confruntat poliția cu bâte și cuțite. Când unitatea de poliție care a condus evacuarea a ocupat tabăra și a început să o folosească ca bază pentru alte operațiuni de evacuare, muncitorii, asistați de OPR-33 au asediat locul și l-au recucerit.

Până în iunie 1973, când armata uruguayana a intrat în politică, FAU — prin coaliția sa Tendencia — organizase o treime din syndicatele din țară. Deși era minoritară, cartea argumentează că tacticile și strategiile sale în mișcarea muncitorească au provocat lovitură de stat. Președintele Juan María Bordaberry a numit-o o lovitură de stat civic-militară, un compromis între „anarhie cronică” și o „adevărată preluare militară”: a dizolvat Parlamentul, a lăsat armata să intre în politică, dar a păstrat o funcție umbră a executivului. Noul guvern a priorizat imediat reforma muncii, iar Ministrul Apărării, a promis să „dezrădăcineze infiltrarea marxistă” și a declarat că „nu exista cale de întoarcere — nu ar fi mediere sau negociere”. Guvernul s-a bucurat de sprijinul industrialștilor uruguayeni, care vedeau mișcarea muncitorească — nu Tupamaros — ca cea mai mare amenințare la securitatea națională. Peste jumătate dintre ei au declarat controlul tulburărilor muncitorești ca fiind cea mai mare realizare a guvernului, nu amenințarea de gherilă. Majoritatea nu puteau distinge între strategia armată a FAU și cea a Tupamaros: vedeau activitatea de stânga armată ca fiind integrată în mișcarea muncitorească, iar singurul grup care pleda de fapt pentru o astfel de strategie era FAU.

Lovitura de stat din 1973 a fost justificată prin nevoia de a zdrobi munca organizată și amenințarea de gherilă, pe care autoritățile o vedeau integrată în mișcarea muncitorească. FAU s-a mutat la Buenos Aires în exil, de unde promova rezistența populară împotriva dictatură. Buenos Aires era atunci singura țară din Conul Sudic care nu era sub dictatură militară, devenind loc de convergență pentru exilații de stânga. Dar asta i-a pus în vizorul guvernului militar argentinian. Argentina a căzut în dictatură complet până în 1976. Astfel, exilații anarhiști uruguayeni au devenit ținte, vizați de primul plan coordonat internațional pentru reprimarea stângii: Operațiunea Condor — o rețea de informații partajată între Chile, Uruguay, Argentina, Brazilia, Paraguay și Bolivia, care urmărea mișcarea stângii peste granițe. Una dintre primele operațiuni a vizat FAU în Buenos Aires, începând în noaptea de 10 iunie 1976, imediat după ce Henry Kissinger le-a spus militarilor argentinieni: „Dacă aveți ceva de făcut, faceți-o

repede.” A doua zi au început să vizeze membri FAU ca proiect pilot pentru ce va urma în Argentina, unde până la 30.000 de oameni aveau să dispară. Membri FAU erau aduși la un centru clandestin numit Automotores Orletti — un atelier mecanic cu un centru de tortură în spate, mascat de militari în salopete care se prefăceau că lucrează la mașini. FAU era printre principalele grupuri deținute acolo din Uruguay. Mulți dintre cei cu care a vorbit autorul erau supraviețuitori — în viață pentru că guvernul uruguyan încerca să mascheze o amenințare continuă de gherilă în țară. Au fost zburati câteva zeci de militanți FAU înapoi la Montevideo, aduși la o casă conspirativă falsă numită Shell Suzi, și supuși unui raid militar fals. Cei care nu au venit la aceste „prime zboruri de la Orletti” au fost uciși în modul tipic regiunii: aruncați în Río de la Plata cu greutatea legate de picioare. Supraviețuitorii au împărtășit mărturii orale cu autorul.

FAU mai există în ziua de azi, s-au reconstituit între timp cu activitate în sindicate, radiouri, școli și organizații de cartier. Nu știm dacă mai păstrează o aripă înarmată.

Mulțumesc.

Biblioteca Anarhistă

JAVRA

Prezentare bazată pe rezumatul cărții "Anarchist Popular Power: Dissident Labor and Armed Struggle  
in Uruguay, 1956-76" de Troy A. A. Kokinis  
20 octombrie 2026

**[ro.theanarchistlibrary.org](http://ro.theanarchistlibrary.org)**